



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **R. S.**, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. BE919-3/85/9/2011-SŘ ze dne 22.9.2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí žalovaného č.j. BE919-3/85/9/2011-SŘ ze dne 22.9.2011, kterým bylo dle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.), zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce

proti rozhodnutí inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Praze č.j. ED167-3/D/260/1/2011-SŘ ze dne 8.7.2011.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce ve své žalobě namítá zjevnou účelovost argumentace žalovaného, která podle žalobce činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný při posuzování lhůty k podání odvolání neaplikoval § 83 odst. 2 poslední věty s.ř., která stanovuje v případě nesprávného poučení v rozhodnutí devadesátidenní lhůtu pro podání odvolání. Žalobce namítá, že z poučení o odvolání vydaného prvostupňovým orgánem nebylo zjevné, kterému správnímu orgánu má být odvolání adresováno. Dále žalobce uvádí, že z poučení není zřejmé, od kterého dne se lhůta počítá, zda od doručení nebo zda se postupuje podle obecných pravidel uvedených v § 40 odst. 1 písm. a) s.ř. Žalobce poukazuje i na zavádějící dovětek ohledně realizace výkonu rozhodnutí v případě neuhrazení pokuty a nákladů řízení, protože z něj nebylo možné určit, zda má odvolání odkladný účinek či nikoliv.

Žalobce dále namítá nedostatečné, nepřezkoumatelné a nezákonné odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí. Žalobce napadá i závěr žalovaného o tom, že neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, důvody k zahájení obnovy ani k vydání nového rozhodnutí, ačkoliv bylo podle žalobce nepochybné, že se jedná o nezákonné rozhodnutí.

V poslední námitce žalobce uvádí, že dané rozhodnutí nesplňovalo náležitosti rozhodnutí dle § 69 odst. 1 s.ř., neboť vedle jména, příjmení a funkce oprávněné úřední osoby („Ing. Jakub Šebesta ústřední ředitel“), je uvedeno v.z. a nečitelný podpis. Není tedy zřejmé, kdo rozhodnutí podepsal.

Na základě uvedených námitek žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný považuje poučení prvostupňového správního orgánu za úplné a srozumitelné dle § 68 odst. 5 s.ř. Podle žalovaného byl počátek lhůty uvedený

v poučení v souladu se zákonem. Dále žalovaný uvádí, že povinnost poučení o odkladném účinku odvolání je dána pouze v případech, kdy odvolání nemá odkladný účinek. Nicméně samotná nejasnost ohledně odkladného účinku nemůže podle žalovaného zakládat důvod pro počítání 90 denní lhůty k podání odvolání. K tvrzení o porušení § 69 odst. 1 s.ř. žalovaný uvádí, že s.ř. výslovně neupravuje zastupování oprávněné úřední osoby. Uvedený podpis byl v souladu s normou ČSN 01 6910 o úpravě písemností zpracovaných textovými editory. Žalovaný poukazuje na fakt, že absence čitelnosti podpisu sama o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo řádné poučení a odvolací lhůta tedy měla činit 90 dní. S tím se však zdejší soud nemohl ztotožnit.

Podle § 83 s.ř. činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty. V případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 s.ř. lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 s.ř. věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

Podle § 72 s.ř. se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.

Náležitosti rozhodnutí jsou uvedeny v § 68 s. ř. Pokud jde o poučení účastníků, tak to je upraveno v odst. 5 tohoto ustanovení takto: „*V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*“

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán uvedl v rozhodnutí následující poučení: „*Proti tomuto rozhodnutí má účastník řízení právo podat podle § 81 odst. 1, § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád), odvolání do 15 dnů ode dne doručení prostřednictvím inspektorátu v Praze. O odvolání rozhodne podle ustanovení*

§ 90 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád), jako místně a funkčně příslušný podle § 1 odst. 2, § 1 odst. 6 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ústřední inspektorát. Pokud nebudou pokuta a náklady řízení uhrazeny ve stanoveném termínu, bude proveden výkon rozhodnutí podle platných právních předpisů.“

Pokud žalobce namítá, že není z citovaného poučení seznatelné, který správní orgán o jeho odvolání bude rozhodovat, nelze s ním souhlasit. Správní orgán prvního stupně sice výslovně neuvedl adresu odvolacího správního orgánu, který o dané věci bude rozhodovat, nicméně srozumitelně uvedl právní úpravu, ze které je třeba vycházet, aby bylo účastníkovi zřejmé, o jaký ústřední inspektorát se jedná (tj. ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce). Správní orgán, který bude o odvolání rozhodovat byl tedy v poučení vymezen dostatečně určitě.

Stejně tak tomu bylo i v případě správního orgánu, ke kterému má být odvolání podáno. Pokud bylo v poučení uvedeno, že je třeba odvolání podat „*prostřednictvím inspektorátu v Praze*“, považuje to soud za zcela jednoznačné sdělení, kam má odvolatel odvolání podat. Je-li vedeno správní řízení v prvním stupni Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorátem v Praze, je zcela zřejmé, že „inspektorátem v Praze“ nemůže být rozuměn jiný inspektorát, než právě inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Ostatně ze správního spisu vyplynulo, že také tomu žalobce svoje odvolání adresoval i odeslal. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Dále se soud neztotožňuje ani s názorem žalobce ohledně přesného neuvedení dne, od kterého se odvolací lhůta začíná počítat. Ve výše citovaném poučení je jasně stanoveno, že se lhůta počítá „od doručení“ rozhodnutí. Tato formulace pak plně koresponduje i se zákonnou dikcí § 83 a § 72 s.ř., podle nichž zásadně činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, přičemž rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou. Okamžik doručení rozhodnutí je tedy skutečností, od níž je odvolací lhůta počítána. Tak je to stanoveno ve správním řádu a tak to také správní orgán prvního stupně uvedl do poučení o opravném prostředku. Nic na tom nemění § 40 s.ř., podle jehož odst. 1 písm. a) se nezapočítává do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Uvedené ustanovení toliko stanoví pravidla pro počítání lhůt ve správním řízení. Počítá-li se tedy odvolací lhůta ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, je prvním dnem této lhůty den následující po dni doručení. Soud tak neshledal, že by žalovaný postupoval jakkoli nezákonně.

Námitku, že účastník nebyl srozuměn s tím, zda má odvolání odkladný účinek či nikoliv, považuje zdejší soud rovněž za nedůvodnou. Dle § 68 odst. 6 s.ř. se skutečnost ohledně toho, zda má odvolání odkladný účinek či nikoli v poučení uvádí

pouze v případě, kdy podání odvolání nemá odkladný účinek. Pokud se správní orgán o odkladném účinku ve svém poučení nezminil, lze mít jednoznačně za to, že podání odvolání odkladný účinek má. Správní orgán tedy ani v tomto případě nepochybil.

Na základě uvedených skutečností dospěl zdejší soud k závěru, že prvostupňový správní orgán v poučení rozhodnutí nepochybil a toto poučení mělo všechny zákonné náležitosti uvedené v § 68 odst. 5 s.ř. Z tohoto důvodu nebyly dány podmínky pro aplikaci § 83 odst. 2 s.ř., který umožňuje podat odvolání v devadesátidenní lhůtě. Odvolání musel žalobce podat v obecné odvolací lhůtě, která činí patnáct dnů od doručení rozhodnutí, k čemuž v daném případě nedošlo. To ostatně žalobce ani nepopírá.

Pokud žalobce namítá skutečnost, že žalovaný účelově a nepřezkoumatelně odůvodnil výrok rozhodnutí, soud poukazuje na to, že tuto žalobní námitku nelze vypořádat, protože žalobce dostatečně nekonkretizuje, v čem podle něj spočívá účelovost a nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak uvádí například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, sp. zn. 2 Azs 92/2005, (dostupný na www.nssoud.cz): „*Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Žalobce tedy měl v žalobě přesně vylíčit, jaké skutečnosti byly ze strany správního orgánu nedostatečně odůvodněny. To neučinil a soud tedy nemá, co by přezkoumával.

Soud se dále nemůže zabývat ani námitkou žalobce týkající se toho, že správní orgán neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, důvody obnovy ani předpoklady k vydání nového rozhodnutí. Podle § 92 s.ř. soud v případě, že zamítá odvolání jako opožděné nebo nepřipustné, zkoumá, zda nejsou splněny předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Narozdíl od opravných prostředků nemá účastník řízení na využití těchto dozorčích prostředků právní nárok. Shodně bylo judikováno i v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5.3.2010, sp. zn. 5 Ca 117/2007, podle něhož „*rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá jen z toho hlediska, zda odvolání bylo podáno včas, či nikoliv. V závěrech, zda jsou dány předpoklady pro přezkum v přezkumném správním řízení, rozhodnutí správního orgánu přezkumu soudu nepodléhá, neboť na využití tohoto prostředku dozorčího práva (§ 94 správního řádu z roku 2004) nemá účastník správního řízení právní nárok*“. Obdobně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 2 As 53/2007, poukázal na to, že „*v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto jako opožděné, se krajský soud zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv, nezabývá se tedy námitkou*

nezákonnosti, ale ani nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně“. Pokud by pak soud posuzoval, zda jsou splněny podmínky pro užití dozorčích prostředků, nutně by musel zkoumat zákonnost prvostupňového rozhodnutí, k čemuž v daném případě není oprávněn. Ani tato námitka tedy nemohla být shledána důvodnou.

Žalobce dále namítal nesplnění náležitostí písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí.

Ustanovení § 69 odst. 1 s.ř. uvádí, že písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat mj. i jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v.r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Jestliže žalobce namítá, že podpis osoby, která jednala v zastoupení za ústředního ředitele, není čitelný, soud tuto skutečnost nezpochybňuje, neboť ani soud z tohoto podpisu nezjistil, kdo rozhodnutí v zastoupení ústředního ředitele, jehož jméno je na konci rozhodnutí vytištěno, podepsal. Soud má přitom za to, že z textu § 69 s. ř. plyne požadavek, aby rozhodnutí podepsala ta oprávněná úřední osoba, jejíž jméno, příjmení a funkce je na rozhodnutí uvedena. Tak tomu v daném případě zjevně nebylo, neboť na rozhodnutí je uvedeno „Ing. Jakub Šebesta, ústřední ředitel“ a dále rukou dopsáno v.z. a nečitelný podpis (stejná situace je jak v případě originálu rozhodnutí založeného ve správním spisu, tak v případě stejnopisu zasílaného žalobci jakožto účastníkovi správního řízení). Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí podepsal v zastoupení ústředního ředitele někdo jiný, aniž by zde bylo uvedeno, kdo to byl. Takový postup není podle názoru soudu v souladu se zákonem, neboť smyslem § 69 s.ř. je mj. seznámit účastníka s tím, která oprávněná úřední osoba rozhodnutí podepsala. Soud tedy musel posoudit, zda tato vada mohla způsobit nicotnost rozhodnutí, případně mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Tak by tomu mohlo být tehdy, pokud by rozhodnutí podepsal někdo, kdo by k tomu nebyl oprávněn. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. 2 Azs 5/2004, „za nicotné by mohlo být rozhodnutí považováno pouze v případě, kdyby absence podpisu oprávněné osoby odrážela fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této osoby a že se tedy ve svém důsledku vůbec o projev vůle správního orgánu nejedná“.

Tak tomu ale v daném případě nebylo. Jak totiž vyplynulo z vyjádření žalovaného zdejšímu soudu, napadené rozhodnutí podepsal vrchní ředitel sekce kontrolní Ing. Martin Klanica, který byl ústředním ředitelem v souladu s organizačním řádem žalovaného pověřen k jeho zastupování ve věcech týkajících se správního řízení. Toto pověření ze dne 1. 11. 2010 žalovaný předložil ke svému vyjádření k žalobě a soud jím provedl důkaz. Z uvedeného je tedy zřejmé, že rozhodnutí za

ústředního ředitele podepsala osoba k tomu řádně pověřená. Přestože tedy žalovaný pochybil, pokud na napadeném rozhodnutí neuvedl jméno, příjmení a funkci osoby, která rozhodnutí v zastoupení ústředního ředitele podepsala, nejednalo se o vadu, která mohla mít jakýkoli vliv na zákonnost rozhodnutí nebo dokonce způsobovat jeho nicotnost.

IV. Závěr

Soud tedy uzavírá, že se prvostupňový správní orgán ani žalovaný nedopustili žalobcem namítaných chyb, které by mohly atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Současně žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu a nedopustil se při jejím výkladu ani interpretačního pochybení. Soud neshledal ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet nad rámec žalobních bodů a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce úspěšným nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. To by náleželo žalovanému, zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení náklady převyšující jeho jinak běžné úřední činnosti, a proto rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brně dne 16. 5. 2013

David Raus, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová